

havde viist sig, at de antog en betydelig Udbredelse eller havde en ondartet Karakter. Hvorvidt en Sygdom, af hvilken der viser sig nogle enkelte Tilfælde, vil faae en betydelig Udbredelse, hvorvidt den vil antage en ondartet Karakter, kan man ganske vist ikke vide i Forveien, og derfor er det naturligt hældigt, naar man tror at kunne strække sig saa vidt, at det bliver gjort til almindelig Regel, at de første Tilfælde af saadanne i Følge deres Natur smitsomme Sygdomme og ikke farefri smitsomme Sygdomme, altid strax tages under offentlig Behandling derved, at den Paagældende gratis indlægges til Behandling paa et Smitte-Sygehus. Naar der her tales om vederlagsfri eller gratis Behandling, menes der altsaa derved, at den Lægehjælp, der saaledes ydes en Person, under ingen Omstændigheder kan anses for Tattighjælp. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 10 angaar, har jeg ikke Noget at erindre imod det. Det er jo en Selfølge, at der ikke kan være Noget, der taler imod, at Sundhedskommissionen faar Afgang til forstudsvis at afholde Udgifter mod senere at aflægge behørigt Regnskab. — Hvad Vædringsforslag Nr. 11 angaar, vil jeg forbeholde mig, i alt Fald til 3die Behandling, at at søge at komme paa det Reue med ved Forhandling med Sagkyndige, hvorvidt det gaar an uden at forandre Meningen at forandre Udtrykket „abortiv“ til: „ikke fuldt udviklet“. Jeg mener, som den ærede Ordfører antydede, at abortiv ikke er ganske det Samme som ikke fuldt udviklet. Om der kan findes en bedre Oversættelse af Ordet paa Dansk, veed jeg ikke; men jeg kan ikke undlade at bemærke, at jeg egentlig ikke ser, der kan være nogen videre Betænkelse ved at fastholde det fremmede Ord, fordi Bestemmelsen i § 6 jo hører til dem, som væsentlig ville blive at overholde fra Lægernes Side. Det er jo Lægen, der afgjør, om Tilfældet kan betragtes som hørende til smitsomme Sygdomme i mild eller abortiv Form, og Anmeldelsen fra Lægen skal jo ske til Epidemilægen. Det er altsaa ikke et Udtryk, som det vil blive Folks Sag i Almindelighed at fortolke, men det er et Udtryk, som væsentlig kun vil blive anvendt af Læger selv, og blandt Læger er det vistnok det mest adækvate, det mest bekendte og mest træffende Udtryk for de Tilfælde, som der sigtes til. Jeg vil altsaa derfor forbeholde mig at konferere med Sagkyndige og Sundhedskollegiet om det Spørgsmaal, om det gaar an at forandre abortiv til ikke fuldt udviklet uden derved at gribe skadelig ind i Meningen af Bestemmelsen. — Hvad Vædringsforslaget Nr. 12 angaar, vil jeg dertil

bemærke, at jeg ikke i og for sig har Noget imod dette Vædringsforslag. Jeg kan ogsaa til en vis Grad erkjende, at Ordføreren kan have Ret deri, at Vædringsforslaget gaar ud paa at simplificere Reglerne i Lovforslaget noget; men jeg har dog nogen Tvivl om, hvorvidt det ikke i Virkeligheden maa siges at indføre en Bestemmelse, der vil foranledige flere Bryderier, altsaa med andre Ord, om ikke Lovforslagets Regel, om den end i redaktionel Henseende ikke er saa simpel, dog i Virkeligheden er den mest praktiske. Jeg sigter navnlig her til den Bestemmelse, at Anmeldelsen i Kjøbstæder og Handelspladser skal foretages til Epidemilægen. Hvis man nemlig skulde foretage den allevegne til Politiet, har man ganske vist en almindelig Regel, og det er for saa vidt det Simpleste. Men det er dog et Spørgsmaal, om det ikke i praktisk Henseende er hensigtsmæssigere, at Anmeldelsen i Kjøbstæderne sker til Epidemilægen, om det dog ikke vil være i mange Tilfælde et Omkøb først at skulle melde det til Politiet, for at Politiet derefter kan melde det til ham. Men imidlertid hører det jo til de Punkter, som kun have en mere underordnet Betydning, og som man jo i Tilfælde, hvor der virkelig maatte blive Spørgsmaal om en saadan offentlig Epidemibehandling, nok vil finde ud af. Jeg kan derfor kun sige, at jeg henstiller det ganske til Thinget, om man vil foretrække de af Udvalget stillede Vædringsforslag under Nr 12 og 13 eller ikke. Vædringsforslaget under Nr. 14, har jeg ikke Noget at erindre imod. Jeg anser det ikke for nødvendigt. Jeg tror, man vil komme til det Samme alligevel, men noget videre derimod at indvende kan jeg ikke have.

Jeg kommer nu til det, som vistnok uden Sammenligning maa anses for at være det vigtigste af alle de foreslaede Vædringsforslag, nemlig Forslaget om at lade § 22 gaa ud af Loven. Det har jo naturligvis strax, hvad jeg allerede bemærkede under første Behandling, været mig klart, at det Krav § 22 stillede til Kommunerne, var et meget alvorligt og vidtgaaende Krav, men naar jeg ikke desto mindre har opført denne Paragraf i Lovforslaget, ligger det deri, at det fra sagkyndig Side under de forudgaaende Forhandlinger om Loven har været stærkt fastholdt, at, naar man vil gjøret noget Alvorligt, naar man vilde foretage et Skridt der virkelig kunde afgive en væsentlig bedre Beskyttelse mod Epidemier, end den man hidtil har havt her i Landet, vilde det være nødvendigt at gaa saa vidt, som her er foreslaet. Det er jo ikke saaledes at forstaa,